

2. Den åbne dør

Kam havde stået bagerst og ventet, indtil de øvrige syv var trådt udenfor. Han skuttede sig, fordi det var blevet hundekoldt, straks Noa havde åbnet døren. Luften rev i lungerne. Den jog al lugt af dyremøg, træ og tjære bort, og Kam lukkede øjnene og trak luften hårdt ind gennem næseborene.

Det var kun enkelte glimt, han havde fået af verden udenfor, og Nirula havde allerede været henne og tage ham i hånden og trække i ham, så han kunne gå ud før hende. Men han havde blot smilet til hende og sagt, at han ville blive et øjeblik, for når først han trådte ud af denne dyrelortindsmurte trækolos, ville han aldrig kunne vende tilbage.

Nu gik han helt hen til døren og så ud. Noa havde ganske vist fjernet tagdækningen for flere dage siden, så de alle var i stand til at se ud, men Kam havde tøjlet sin nysgerrighed. Det ville simpelthen ikke være muligt for ham at have set verden udenfor og forblive i arken, det var han sikker på. Men nu, nu stod han ved døren i siden på arken og så ud. Han blev helt svimmel. De befandt sig muligvis på et bjerg, sådan som hans far for over en måned siden havde sagt, men det virkede nu snarere som en stor ø. Det meste af landskabet var helt goldt, sådan som bjerge jo er, men denne fornemmelse af at være højt oppe over havoverfladen var der slet ikke. Ganske vist var der mange kilometer land, de umiddelbart ville kunne slå sig ned på, men i det fjerne strakte

sig noget, som nok lignede hav, men som var resterne af vandfloden. Dér et sted under vandet var mennesker blevet født, dér havde de levet og elsket, dér havde Gud slået dem ihjel.

Gud havde åbenbart mistet troen på, at det ville blive bedre. Det skulle såmænd nok passe, at det aldrig ville blive helt godt, men på den anden side kunne mennesker forandre sig. Det var en af de ting, som adskilte dem fra dyrene. Hvorfor havde Gud ikke givet dem chancen? Og hvad mere var: Hvad fik Gud til at tro, at denne familie ville være så meget anderledes?

“Kam, kom!” råbte Sem.

“Ja, halløj, din røver, kom herved!” råbte Jafet.

De så alle op på ham. Hans mor og far. Hans gravide hustru. Ur og Edel'e. Alle. Hele menneskeheden. Kam havde aldrig følt sig så alene.

“Er der om lidt,” sagde han til dem og gik tilbage, ind til de store bure. Her gik han lidt rundt, sådan som han havde for vane, men i dag var dyrene langt fra så rolige, som de plejede. Da han rakte ud for at klappe tigreren, snappede den efter ham, og han havde nær mistet sin arm.

“Udmærket,” sagde han til dyrene. “I får en chance for at slippe ud herfra, men skynd jer bort, og vent jer ikke for meget af livet. Mine pile vil finde jer!”

Han gik tilbage til kommandocentralen, sprang hen til døren og ud igennem den. Rebstigen brugte han knap nok. Da han igen stod på jorden efter mere end et år i arken, kyssede han klippen under sig og udstødte et højt brøl. Så gik han hen og omfavnede de andre.

“Vi skal have fat i noget mere tøj,” sagde Emzara. “Vi bliver forkølede af den kulde.”

“Prøv at se op imod himlen,” sagde Sem. “Den er mere klar, end jeg husker den.”

“Synsbedrag,” sagde Jafet.

“Nej, det er rigtigt nok,” sagde Noa. “Den hvælving af vand, som beskyttede jorden før, er bristet. Hvis I ikke husker jeres barnelærdom, er jeg bange for, at vi har spildt tiden i arken. Gud skabte hvælvingen, som skilte vandet under hvælvingen fra vandet over hvælvingen. Det vand, som skulle beskytte os imod solen, blev vores undergang. Ironisk, ikke sandt?”

Og drønirriterende at du altid skal være så bedrevidende, tænkte Kam. Men han sagde det ikke. Og hans far var for tyk-pandet til at fatte, hvor trættende han var at være sammen med. Det var altid ham og hans Gud, altid ham og hans ofre, altid ham og hans naive tro på, at alting på en eller anden måde nok skulle ordne sig, fordi Gud havde lovet at genoprette alting, det havde Adam selv fortalt sine børn og børnebørn og tipoldebørn; selv da han var blevet gammel og glemsom, syntes lige netop dette ikke at ville glide ham af hænde. “En dag,” havde han sagt på sit dødsleje, “en dag ...” havde han gentaget, hvorefter han var udåndet. De havde alle vidst, hvad det betød: Guds frelse. Jo tak, det så man tydeligt!

Mens Emzara kravlede tilbage op ad rebstigen, begyndte Noa at samle sten sammen. Kam behøvede ikke spørge, hvad de skulle bruges til. Heller ikke da hans far råbte til hende: “Skat, tag også offerdyrene med ned!” Selvfølgelig! Som om Gud ikke havde fået rigeligt. Selv ikke skrigene og angsten og blodet fra millioner af mennesker kunne vel mætte ham.

Om de mange dyr, som de senere ofrede, kunne mætte Gud, tvivlede Kam også på. Men at de på en eller anden bizar måde bekom ham vel, kunne der ikke være tvivl om, for nu talte Gud, så de alle kunne høre ham. Der var ikke noget at se, kun denne vældige stemme, som fik dem alle til at kaste sig til jorden i ærefrygt:

“Bliv frugtbare og talrige, og opfyld jorden. Hos alle de vilde dyr, hos alle himlens fugle, hos alle krybdyr på jorden og hos alle havets fisk skal der være frygt og rædsel for jer; de er givet i jeres magt. Alt, hvad der rører sig og lever, skal I have til føde. Jeg giver jer det alt sammen, ligesom jeg gav jer de grønne planter. Men kød med liv i, med blod i, må I ikke spise. Og jeres eget blod vil jeg kræve hævn for; af ethvert dyr vil jeg kræve hævn for det, og af ethvert menneske vil jeg kræve hævn for et menneskes liv. Den, der udgyder menneskets blod, skal få sit liv udgydt af mennesker. For i sit billede skabte Gud mennesket. Men I skal blive frugtbare og talrige, I skal vrimle på jorden og blive talrige på den. Nu opretter jeg en pagt med jer og med jeres efterkommere, med ethvert levende væsen hos jer, fuglene, kvæget og alle de vilde dyr hos jer, alle der gik ud af arken, alle jordens dyr. Jeg opretter en pagt med jer: Aldrig mere skal alt levende udryddes af vandfloden. En vandflod skal aldrig mere ødelægge jorden. Dette er tegnet på den evige pagt, som jeg vil stifte mellem mig og jer og alle levende væsener hos jer. Jeg sætter min bue i skyerne; den skal være tegn på pagten mellem mig og jorden. Når jeg samler skyer over jorden, og buen kommer til syne i skyerne, da husker jeg på min pagt med jer og alle levende væsener, alt levende; vandet skal aldrig mere blive til en vandflod, der ødelægger alt levende. Når buen viser sig i skyerne, vil jeg se den og huske på den evige pagt, som er mellem Gud og alle levende væsener, alt levende på jorden. Dette er tegnet på den pagt, som jeg har oprettet mellem mig og alt levende på jorden.”

Jo, de havde ganske rigtigt alle kastet sig til jorden i ærefrygt, da Guds stemme havde lydt, også Kam. Men om aftenen kunne han alligevel ikke dy sig: “Tror Gud, at vi er tungnemme?”

Sem sagde: "Jeg er ikke sikker på, at det er selve hørelsen, han er bekymret for."

Kam spurgte: "Hvorfor skulle han så gentage alting?"

Sem svarede: "Fordi det er vigtigt."

"Naturligvis er det vigtigt," sagde Kam, "men mener han virkelig, at vi er så tungnemme? Han vil gerne have, at vi forvalter jorden, javel, og han lover aldrig mere at ødelægge alt levende ..."

"Det sagde han ikke noget om, min søn, snarere tværtimod," sagde Noa. "Kom, vi skal have de dyr ud, inden de splitter det hele ad."

Det var for længst blevet nat, da de sidste dyr forlod arken. De præsterede ikke helt den samme disciplin som dengang, de gik ind i den. Der var noget euforisk, noget vildt og farligt over dem nu, man kunne slet ikke kende dem, og det lod ikke længere til, at de kendte de mennesker, som havde passet og plejet dem i over et år.

"Forestil jer, når vi engang fortæller vores børn om dengang, vi klappede løver og bespiste slanger," sagde Edel'e.

"Har du da tænkt dig at fortælle dem det?" sagde Kam.

"Det havde jeg, ja."

"Forventer du, at de vil tro på dig?"

Emzara rømmede sig. Det var nat, sagde hun, og om natten sov man; måske skulle de gå tilbage i arken, så de kunne få lidt mad og varme. Men hendes sønner ignorerede den opfordring. De var endnu opstemte af endelig at have ikke bare fast grund, men jorden, deres jord, under sig. Frisk luft. Bål. Plads.

Sem sagde: "Der vil være mange ting, som vil være vanskelige at tro på. Da gamle Metusalem fortalte os om Edens have, dengang vi var små, kan I huske det? Jeg var ..."

“Mener du første eller tyvende gang, han fortalte den historie?” spurgte Kam.

“Lad nu din kloge storebror tale ud,” sagde Jafet.

Sem fortsatte: “Han videregav det, sådan som Adam selv havde fortalt ham det, og jeg havde så vanskeligt ved at tro det ... Ja, det har jeg vel stadig.”

“Hvad skulle der være vanskeligt ved det?” grinede Jafet. “Nøgen uden at være lysten hele tiden, ingen ondskab hos sine brødre, at kunne gå hånd i hånd med Den Altmægtige selv ... Jo, det er sandelig så ligetil.”

“Kom,” sagde Emzara. “Jeres far venter jer deroppe. Når sådan en gammel mand kan kravle op ad rebstigen, så kan I vel også.”

“Jeg skal ikke ind i det skib igen,” sagde Kam. “Ikke ti vilde heste ville kunne drive mig derind!”

“Det er der ligesom heller ikke,” bemærkede Jafet.

“Meget morsomt,” sagde Kam.

“Det var det muligvis, og jeg ville helt sikkert have værdsat det, hvis jeg havde humoristisk sans,” sagde Sem.

“Jamen, det har du da, skat,” sagde Ur. “Jeg husker engang ...”

“Tak,” sagde Sem, “det behøver vi ikke høre om nu.”

“Jo, sig det endelig, Ur!” sagde Kam.

Han skulle til at sige noget mere, da de hørte Noas dybe stemme oppe fra skibet:

“Hvor bliver I af, folkens? Har I tænkt jer at fryse ihjel dernede?”

Emzara sagde: “Vi kommer nu.”

“I gør måske,” sagde Kam. “Jeg skal ikke tilbage.”

“Du kan vel hjælpe med at pakke ud, min dreng.”

“Gerne, bare jeg ikke skal derind. Jeg er hundrede år, og du kalder mig en dreng ...”

“Du er en hvalp, det er, hvad du er. Kom nu bare i gang!”

“Sagde Gud i øvrigt ikke noget til far om, at vi skulle *forlade* arken?” spurgte Kam.

“Det gjorde han, ja, men han sagde ikke noget om, at vi skulle styrte ud i verden for at blive slået ihjel af vilde dyr og kulde og mangel på mad. Nu har vi knoklet hele dagen og aftenen og det meste af natten med, og det lykkedes os endelig til sidst at få dyrene ud. I morgen, min dreng, er det vores tur.”

“I dag er det min,” sagde Kam.

“Hvad er din?” lød Noas stemme bag ham.

“Jeg vil ikke tilbage i arken.”

“Heller ikke jeg,” sagde Noa og lagde sine hænder på sin søns skuldre. Han sendte Emzara sit bedste smil. “Jeg sad deroppe – og, skat, lille søde Emza, jeg ved godt, at det var mig selv, der sagde, at det nok var bedst at tage den allersidste overnatning i arken, den allerallersidste, jeg sagde muligvis også noget med at fryse ihjel lige før, men jeg tror ærlig talt ikke, at jeg kan gennemføre endnu en nat i arken. Lad os få bragt tingene ned.”

“Jamen vi bliver *forkølet*, Noa!”

“Så klarer vi nok også det, min egen.”

Noa sendte dem alle et bredt grin. Han var, tænkte Kam, næsten lige så euforisk som dyrene. Men i modsætning til dyrene virkede Noas begejstring ikke helt ægte, og han kunne ikke lade være med at spekulere på, om hans far kun havde skiftet mening af hensyn til ham.

Senere den aften, da det var blevet bælgravende mørkt, og de lå tæt sammen i deres hastigt improviserede lejr, viste det sig imidlertid, at Noa absolut ikke veg tilbage fra en egentlig konfrontation med sin søn. Bedst som der var blevet fuldkommen ro, lød den gamle mands stemme:

“Og med hensyn til det, I tidligere talte om, så vil jeg bare sige, at I naturligvis skal fortælle jeres børn og børnebørn og

deres børn og alle, I siden møder, om alt det, der er sket. Vi er øjenvidner, husker I nok. Hvis de så ikke vil tro det, så lad dem lade være med at tro det. Det bliver deres egen sag. Men vi er vidner, derfor er det vores pligt at vidne.”

“Men hvad,” spurgte Kam, “vil du så have, at vi skal sige?”

Noa svarede: “Vi skal vidne om Guds nåde imod os.”

Kam mumlede: “Og hans brutalitet over for de andre.”

Hvis Noa hørte denne sidste bemærkning, skjulte han det godt. Han kommenterede den i hvert fald aldrig. Det næste, man hørte fra ham, var en tung snorken, som, tænkte Kam, måtte skræmme alle farlige dyr langt ud i det dybe vand.